ECLI:LV:AT:2022:1017.11904004418.14.L
Lieta Nr. 11904004418, SKK-596/2022
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2022.gada 17.oktobrī

Tiesa šādā sastāvā: senatores Sandra Kaija, Irīna Jansone, Anita Poļakova,

iepazinusies ar apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzību par Vidzemes apgabaltiesas 2022.gada 18.maija spriedumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572.panta un 573.panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ.

Apsūdzētais /pers. A/ kasācijas sūdzībā norādījis, ka apelācijas instances tiesa pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 127.panta pirmo un otro daļu, 128.panta pirmo daļu un 130.panta pirmo daļu, izdarot kļūdainus secinājumus par automašīnas *Lexus* apskates protokolā un eksperta atzinumos norādīto ziņu par faktiem pieļaujamību. Apsūdzētā ieskatā apskates protokolā norādītas nepatiesas ziņas par protokola sastādīšanas laiku, vietu, automašīnā atrastajiem un izņemtajiem priekšmetiem, kā arī nav pierādīts, ka ekspertīzei ir veikta tieši tai vielai, ko apsūdzētais realizējis /pers. B/.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi apsūdzētā /pers. A/ aizstāves apelācijas sūdzībā norādītos un apsūdzētā kasācijas sūdzībā atkārtotos argumentus. Apelācijas instances tiesa šos argumentus ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi, pamatojot savus atzinumus ar lietā iegūtajiem pierādījumiem un atsaucēm uz Augstākās tiesas judikatūru. Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka automašīnas *Lexus* apskates protokols pieļauto nebūtisku procesuālo pārkāpumu dēļ atzīstams par ierobežotu pierādījumu atbilstoši Kriminālprocesa likuma 130.panta trešajai daļai, turklāt protokolā norādīto ziņu ticamību apstiprina pārējās procesā iegūtās ziņas, arī tās, ko savās liecībās sniedzis liecinieks /pers. C/ un apsūdzētais /pers. B/.

Apelācijas instances tiesa atkārtoti izvērtējusi arī apsūdzētā /pers. B/ liecības, kurās viņš apstiprinājis, ka ekspertīze veikta tieši tai vielai, ko viņam realizēja /pers. A/ un kas, viņam klātesot, tika izņemta automašīnas *Lexus* apskates laikā. Tiesa izvērtējusi arī ziņas par vielas, kurai veikta ekspertīze, iepakojumu, norādot, ka tas atbilst arī apsūdzētā /pers. A/ liecinātajam par bezkrāsas polimēra materiāla iepakojumu. Apelācijas instances tiesai nav radušās šaubas, ka ekspertīzei nodota tieši tā viela, kuru apsūdzētais /pers. A/ realizēja /pers. B/.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzības argumenti šajā daļā pamatoti ar sūdzības iesniedzēja atšķirīgo viedokli par inkriminētā noziedzīgā nodarījuma faktiskajiem apstākļiem un lietā iegūto pierādījumu vērtēšanu, savukārt pierādījumu izvērtēšanu atbilstoši likumam veic tā tiesa, kas izskata lietu pēc būtības. Apsūdzētā kasācijas sūdzības argumenti pēc būtības pauž viņa neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus, un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmo daļu.

Tādējādi šajā daļā konstatējams Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmajā daļā paredzētais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Kriminālprocesa likuma 573.panta pirmā daļa noteic, ka nolēmumu tiesiskumu kasācijas kārtībā pārbauda tikai tādā gadījumā, ja kasācijas sūdzībā vai protestā izteiktā prasība pamatota ar Krimināllikuma pārkāpumu vai Kriminālprocesa likuma būtisku pārkāpumu.

Apsūdzētais /pers. A/ kasācijas sūdzībā norādījis uz apelācijas instances tiesas pretrunīgiem secinājumiem. Tiesa sprieduma motīvu daļā norādījusi, ka viņš sodāms ar brīvības atņemšanu un probācijas uzraudzību, savukārt rezolutīvajā daļā tiesa viņam piemērojusi tikai brīvības atņemšanu.

Senāts konstatē, ka apsūdzētā kasācijas sūdzība šajā daļā nav pamatota ar norādi uz Krimināllikuma pārkāpumu vai Kriminālprocesa likuma būtisku pārkāpumu.

Apsūdzētais /pers. A/ kasācijas sūdzībā norādījis, ka tiesa, konstatējot Kriminālprocesa likuma 14.pantā noteikto tiesību uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā pārkāpumu, un, piemērojot Krimināllikuma 49.[1] panta pirmās daļas 1.punktu, nav motivējusi tieši šādu labvēlīgo seku veida piemērošanu.

Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa ir konstatējusi Kriminālprocesa likuma 14.pantā paredzēto tiesību uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā pārkāpumu un atbilstoši savai kompetencei piemērojusi vienu no likumā paredzētajiem labvēlīgo seku veidiem. Apsūdzētais nav pamatojis, kādēļ būtu piemērojams cits un konkrēti kāds labvēlīgo seku veids.

Tādējādi šajā daļā konstatējams Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmajā daļā paredzētais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Ievērojot minēto, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573.panta trešo un piekto daļu un 573.[1] panta pirmo daļu, tiesa

nolēma:

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

S.Kaija I.Jansone A.Poļakova